

Kasernenes hyener.

Forleden skrev vi litt om «sladderens renessanse». Vi påviste at siden sladder er blitt tatt kjærlig vare på av mange fine navn og oplyste mennesker fra Vestkanten, har den oplevd en renessanse som politisk debattmetode.

Vi har mottatt flere skrivelser i den anledning, dog ingen fra Vestkanten. Ingen protest derfra, man har «takende mottatt vårt ærede av d. d. og holdt sig innholdet etterrettelig». (De tror vel det også, De?) Men flere sier at vi skal ikke glemme sladder på Østkanten heller. Nei nei, fenomenet er ikke isolert til Vestkanten, og den form for folkelig fortellingskunst som dyrkes av leieboersker i trappeoppganger og gårdsplasser er godt kjent. I et bestemt Oslostrøk for eksempel heter utøverskene av denne kunst enten «trollkjerringer» eller «glaner-maga». Det er dem som ligger flate i vinduskarmene og titter på gutta i porten, og dem som vet alt — bare spør!

Disse hyener i de store leiekaserner utretter så megen skade og avstedkommer så megen elendighet at en krymper sig for å omtale det. Vi har liggende foran oss brever som bærer umiskjennelige spor av tårer, de forteller om en av disse uhyggelige tragediene som en står aldeles maktesløs overfor, fordi når det kommer til stykket er det «ingen som har sagt det», «al var det likt sig, jeg ha'ke spor kjennskap til den historia jeg vell!»

En liten gutt sendes et erende fra sin mor til en annen. Guttens skulde bare låne 5 kroner, en dagligdags ting, hvem av oss har ikke gjort det samme, et øieblikks forlegenhet, en uventet regning som må betales.... Guttens treffer i det andre hjemmet ikke fru en men mannen. Denne skal gå på arbeid, i trappeoppgangen blir han sett av et par hyener i den store leiekasernen, han gir gutten 5 kroner. Aha! lyvende øine i mørket, tørre lepper som fort legger sammen to og to, der som bekjent av og til er åtte. Ad omveier når det destillerte produkt frem til de «impliseres». De ytterst få kjensgjerninger hyenene hadde å arbeide med har da «godgjort sig» og serveres på en måte som ligner den amerikanske filmfolk mishandler store forfatters verker på. Det heter nu i referatet av det hyenene så fra trappeoppgangen at «guttens hadde med bu' fra fru X. til han derre Y. at nå var a' hjemme aleine for mann var gått på arbe'. Og da ble'n så gla' at'n ga' guttongen 5 kroner — jeg så det med disse mine øine auers!! Og det siste er sant — det er ovenikjøpet Gudsens sanning, de så med sine egne øine at gutten fikk 5 kroner. Resten har de

Stadig nyheter i
GRAMOFONPLATER
Bjarne Pryser
Torvgaten 27.

VINDUET

DALKULLORNAS HAARKUNST

En meget morsom og interessant utstilling i Norsk Folkemuseum av håndarbeider i hårfletning.

Hvis noen i sin tid hadde spådd at i næste århundre vilde de vandrende dalkullars hårbareder i Norge bli utstilt på Norsk folkemuseum som verdifullt, kulturhistorisk materiale med en kritisk forverdt hovedstadsbefolkning som livlig interessert publikum, vilde de fleste ha møtt en sådan profeti med et overbærende smil. Dalkullarne selv ikke undtatt. De var fattige svenske husflidsarbeidere som på grunn av feilslåtte åringer i Mora og Bonås søkn i Dalarne hadde valget mellom å sulte langsomt ihjel i hjembygdene eller ta landveien fatt som samtidens vandrende håndverksvenner. Dalarne var et skogs- og grubedistrikt med bare 2-3 prosent akerjord. Fra land til land vandret de og utøvte sitt egenartede kunsthåndverk, ikke sjelden med et helt utstillingsskap på ryggen.

Oprinnelig var det tagl-arbeid de utførte, men etter hvert som de på sine reiser gjennom de store europeiske land kom i forbindelse med utøvere av parykk- og frisørfaget lærte de å anvende menneskehår som arbeidsmateriale. Hårbroderier var utvilsomt kjent i Frankrike og Belgia allerede i begynnelsen av forrige århundre. En historisk anekdoteforteller beretter således at Marie Antoinette som tidsfordriv broderer i fengslet med sitt eget avrevne hår etter at hun hadde plyndret sitt tøy til næsten siste tråd.

Utstillingen er kommet i stand på frk. Christiane Daas-Neeraas' initiativ. Av utstillingens ca. 300 nummer vil det eldste utvilsomt ha spesiell interesse for svenske museumsfolk. En anerkjent kapasitet som professor Lars Lenander tidfester således i «Svenska kulturbyråers dalkullernes første vandrerreise til ca. 1830. En stor medaljong med innlagt hårarbeid som er innsendt av frk. Anna Schmidt, «Otium», Oslo, skriver sig imidlertid langt hår fremgår av at snoren omtrent ikke har skjører. Klenodiet er fremdeles i bruk, da herr Henriksen er testamentarisk forpliktet til å bære det, og innrømmer også villig at han simpelt hen ikke tør optre i gala-antrekk uten det gamle familiesmykke. Dessuten utstiller samme maler blandt kuriositetene en del løse blader av oldemorens pøssialbum med vedheftede hårlokker og rosetter av venninders brudekjoler. Hun har glensynlig hatt overflod av tid og tålmodighet til sin hobby.

Av den rikholdige samling helt fra Troms og Finnmarken er Hedemarken særlig godt representert, og Oplandske museum på Hamar besitter også den eneste nevneverdige samling utenfor Folkemuseets og Kunstinstituttets i Oslo. Sørlandets kolleksjon har sin spesielle interesse idet den på et tidlig stadium vil

lagt til selv. Og denne resten betød for de to ekteparene to års usigelig, ubeskrivelig helvete, etende mistanke, hat ondskap, forgiftede sjeler.

Det er i en storby som Oslo holder på å bli, tusener av slike forgiftede sjeler som er ødelagt av sladder. Vi har hatt rettsaker av og til, og almenheten har liksom spærret øinene vidt op av forførelse: er dette mulig? — og glemmer at de hjemme i gaten har akkurat et par slike kaserner-hyener selv....

Enda et faktisk eksempel; en notis fra danske aviser de aller siste dagene:

Aarhus, mandag.

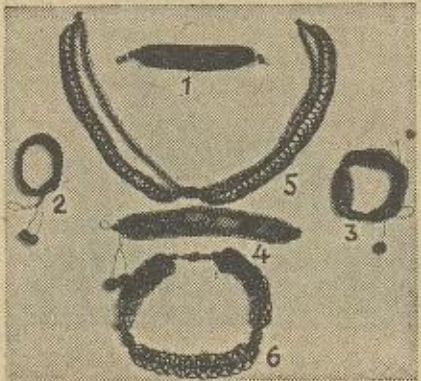
For noen tid siden bragte ambulansen en yngre kvinne og hennes lille barn på hospitalet. Det kom intet nærmere frem om hvad det var skedd, bare at det forelå et forsøk fra kvinnens side på å gå i døden sammen med sitt lille barn. Det lyktes å redde både mor og barn, og det er nu ved Aarhus kriminalrett reist siktelse mot kvinnen for drapsforsøk.

I forhøret idag erklærte hun sig skyldig, men det avsaes en kjennelse om at rettsbehandlingen ikke måtte omtales i bladene. Bare så meget kunde opplyses, at det var en ondsinnert sladderhistorie som har tilskyttet kvinnen til hennes fortvilede handling.

Politiet krevde siktede fengslet, men dommeren motsatte sig fengslingen.

Notisen burde mangfoldiggjøres og klistres på hver eneste hyenes dør, så de kunde se hvad deres trafikk kan drive ulykkelige mennesker til. For øvrig er de jo umulig å komme til livs som de slimaler de er.

Mr. George.

dent langt hår fremgår av at snoren omtrent ikke har skjører. Klenodiet er fremdeles i bruk, da herr Henriksen er testamentarisk forpliktet til å bære det, og innrømmer også villig at han simpelt hen ikke tør optre i gala-antrekk uten det gamle familiesmykke. Dessuten utstiller samme maler blandt kuriositetene en del løse blader av oldemorens pøssialbum med vedheftede hårlokker og rosetter av venninders brudekjoler. Hun har glensynlig hatt overflod av tid og tålmodighet til sin hobby.

Av den rikholdige samling helt fra Troms og Finnmarken er Hedemarken særlig godt representert, og Oplandske museum på Hamar besitter også den eneste nevneverdige samling utenfor Folkemuseets og Kunstinstituttets i Oslo. Sørlandets kolleksjon har sin spesielle interesse idet den på et tidlig stadium vil

Ta som tetter.

Dette billedet av sølhunder fra Berlins Zoo, tyder på at det er en familie-treffe vi overværer: uttrykkene i «ansik-

ser en intim forbindelse med kunstnere i England på området, som mottok bestillinger av sosietetsfamilier i Arendal. Departementsekretær Aalholms hustru, født Furst fra Arendal utstiller således en nydelig liten samling håndarbeider, hvoriblant en brudgomsnål fra 1808 tilhørende Tora Bjerke på Sten gård, Ringsaker. Nålen er i gullinnfatning med glass, og blev ekstra bestilt i England. En sort tagring, ca. 3 mm, bred har en innskripsjon i hvitt tagl: «Min tanke er hos dig». Et lite mesterverk av miniaturarbeid. Skibredere Jon Dedekam-Furst i Arendal, død 1873, utstiller en del selvlagede arbeider efter en metode som han har lært av dalkullerne her i Norge. Bankkasserer Dedekam-Furst Arendal, utstiller et maleri av Lehmann, et portrett av en av den gamle families damer med halsbånd og øredobber av hårbareid. Til maleri- og fotografisamlingen har Nasjonalgalleriet utlånt Stoltenbergs portretter, bl. a. et av fru Amalie Zeier, født Gram, malt i fulle pontefikalier med praktfullt halskjede av hår langt utover skuldrene.

Hårbareidene har imidlertid ikke bare vært anvendt som personlige smykke-gjenstander i form av souvenirs og minneplater på gravene.

Fru Agot Brath utstiller således hårblosterstykker som hennes italiensk fødte oldemor Annunziata Pisani har arbeidet efter å ha lært kunsten i Italia omkring 1820. Det hele er et kunstig blomsterarrangement i fritt relieff og med hår i alle farvetuansner fra samtlige familiens medlemmer. Et slikt arbeid med så langt fremkrednet teknikk allerede i begynnelsen av forrige århundre bringer en legmann på den tanke at hårbareidets vugge vel opprinnelig har stått i Italia og er overført til det øvrige Europa sammen med den beslektede kniplingsindustri, som hadde sin høikunskjuntur i den praktelskende tid før den franske revolusjon.

Et lignende arbeid utstilles av arkitekt Slåtto's hustru, Amalie Wollbeck Slåtto. Det er en hårblosterdekorasjon, 28-32 cm., laget av hennes bestemor, fru Marie Lysgaard i Fåberg, som ramme om et bilde av bestefaren. Fru Maja Frank har utlånt et stort hårblosterstykk i dyp kasse 50-35 cm., som tidligere har vært gravmonument over general Olssons datter.

Utstillingens største nummer er et voluminøst overflodighetsbørn av hår, over 1 m. stort, som en kasse har vært anbragt under glass i en kasse og tjent som monument på en barnegrav. Hornet har tidligere tilhørt kammerherre Aall, men er nu i distriktslege Andreas Schmidts eie.

Foruten et urkjede som en gang har tilhørt forfatteren Edo. Storm, utstilles blandt kuriositetene er fjerpenn med skaff av hår, og veggbilder av samme materiale samt en håndskreven bok med tekniske anvisninger og opskrifter for forskjellige hårbareider. Betegnelser som: Kjøbenhavn-, thüringer- og Londoner-armbånd, skulde tyde på at hårbareidsmoten er av utenlandsk opprinnelse, og at dalkullerne nærmest bare har spilt en for-

Betingelse.

Han: Kjære dig, la oss nu trekke et slør over det som er hendt....
Hun (rasende): Et slør? Nei takk, det skal minst være en pelskåpe!

Hun lo hele uken!

For noen tid siden var den 18-årige Theresa Hawkins fra Weston i Vancouver i U. S. A. i byens tester, og der skjedde det merkelige (som synes å tyde på, at de må ha usedvanlig gode skuespillere i den by), at Theresa kom til å le så hjertelig, at hun blev ved dette i en hel uke. Hun blev bragt til hospitalet, og her sees hun liggende i sin seng, leende over hele fjeset. Det verste er, at også hennes sykepleierske synes å være blitt smittet av Therasas goe humør — mens moren ser til med en mer betenkelig mine. — La oss føie til, at Theresa allerede nu er helbredet for sitt besynderlige sykdomsfall.

midlende rolle som de vandrende håndverksvenner på andre områder.

Vakre og opvakte som de svenske dalkuller var, har de sikkert i mer enn en henseende gjort fuore hvor de kom. De årelange reiser i fremmede land har gjort dem sprogmegete og gitt dem en verdenskunnskap og dannelse, som gav dem en særstilling i vårt lille bortgjemte samfund. Man har flere eksempler på at de gjorde gode giftermål. To søstre blandt disse gifte dalkuller i Norge lever ennå. Den ene er den næsten 80-årige fru Anna Simonsen, som blev gift i Troms med doktor Simonsen, og bor for tiden hos sin sønn, stadsdyrlege Simonsen på Lillehammer. Hennes søster, fru Marie Nesse, bor i nærheten av Oslo, i Grefsenveien 88. Søstrene har sammen gjennomreist Østersjølandene og Mellem-Europa før de via England havnet i Norge, som de bereiste helt op til nordgrensen. Fru Nesse er den siste dalkulle i Norge som uavbrutt til for få år siden har arbeidet i yrket. Hennes siste kunder har vært Oslos antikvitetsforretninger.

På utstillingen vil bli demonstrert arbeidsredskapene og de forskjellige metoder, som det her vil bli for vidtløftig å omtale. S. Knudsen, Oslo, hvis to søstre i mange år drev barberforretning og mototk hærtressing, har utlånt en økjedestilling med hylod, som er fullt brukbar den dag idag.

Hårbareidutstillingen holdes i en sal i 2. etasje i den nye bygning, som hermed får sin innvielse som lokale for spesialutstillinger.

H. L.

Mirakler i Aarhus.

Gymnastikk-Müller har hatt en åpenbaring og funnet «kilden» som helbreder.

Den kjente danske gymnastikkpioner I. P. Müller («Mitt system») er dagens mann i Danmark. Han har nemlig alliert sig med himmelske makter og driver og helbreder folk. Han var på reise i utlandet for noen tid siden og besøkte også den kjente mirakelkilde i Lourdes. Her fikk han — sier han da — en åpenbaring som bød ham reise hjem til Danmark hvor han skulde finne en lignende kilde.

I. P. søkte og fant kilden i en liten lund syd for Aarhus. Han søker bystyret om å få kilden utgravd og (foreløbig) gir han gratis kurer med det skittne og uappetittlige vann han får op av kilden. Det hotell han bor på beleiress om av fjollete mennesker som tror på miraklet, naturligvis er det blandt de «helbredede» en prest!

Blir Sørensen «Larsens» avløser?

Den menige manns problemer beskjeftegrer fremdeles de danske dramatiska forfattere. Nu har Einar Howalt hatt stor suksess med et stykke som heter «Sørensen eller Hvad vet rettferdigheten». Her blir det borgerlige rettsvesen, domstolene, og tilbehør behandlet med etesende satire, og i alvorsfulle bilder viser forfatteren hvordan det går når en ganske almindelig Sørensen — som allelt ikke er kværlulant — kommer bort i rettsmaskineriets hjul. Han henger sig til slutt i sin celle for rettferd kan han ikke få.

Alt tyder på at Sørensen vil bli Larsens avløser når denne siste representant for småkårsfolkene har utspilt sin rolle — på scenen.

Lettsindig by.

Dansk presse klager over at synd og lettsindighet sterkt tiltar i den glade by København. De ulovlige smugkroene øker i stort antall. Politiet er ustanselig på farten, nattlige razzier med flere arrestasjoner pågår. Det merkeligste er at næsten alle disse smugkroene, vederstyggelige lastens huler med drikk (til svimlende priser) og hasardspill (om resten av pengene) ligger i så fine gater som Adelsgade, Borgergade og Prinsensgade.

Masse rev i Vestfold.

Vestfold jeger- og fiskeforening har sendt fylkestinget en skrivelse med henstilling om skuddpremie for rev og rovfulv i fylket. Begge optrer nu i slike mengder at de umuliggjør alt arbeid med å reise fylkets bestand av småvilt.

Forlovede Se mine elegante **RINGER** fra kr. 28.- pr. par.
Gullsmed Harald Nordby - Brogt. 3a, Oslo.

Damevesker! Sensasjonspriser!
Flere 1000 ekte skinn damevesker av 1936 modeller fremlagte uhorl billig.

SLANGESKINN'S vesker kr. 8.00. Vesker i gjet & kalv med metallhank kr. 8.—. Strålende utvalg i selskapsvesker til populære priser. Skinn reiseturier fra kr. 6.95. En masse skinn dame- og herreportemoner 95 øre. Skinn lommebøker kr. 2.—. SKINN MAPPER kr. 4.—, 5.—. Store BOXKALV TORVVESKER kr. 3.75. REISEKOFFERTER og SELGERMAPPER. SKINN LYNLÅSVESEKER 4.50-6.50. Damebelter i ekte skinn fra 95 øre. Gull- og sølvbelter fra kr. 1.40.

Myhrvolds Markveien 60 Kunst- og Rammeforretning v. Ankerbroen. Telefon 70076

VAARSALG! Rester av middagsserviser
kopper, glas-serviser, krystall, keramikk m. m. vekkselges.

Krystallageret, Egerlorvei innng. Øvre Slottsgt. 23, 2 etg.

12 p. Middserv. m. glasserv. kun kr. 75.— for begge 12 p. kaffeserv. kr. 25.— **LANDSVERK. AKERSGT 5**

1300 benklær, blå, brune, sorte, grå kun kr. 12, 15, 18, 20, 24. **Follestad Co., Storgt. 28 til Lybekkergtg.**

8 MISTENKTE I MITT HUS

Oversatt for
«ARBEIDERBLADET»
Eftertrykk forbudt

13

Alle pensjonærene mine kom nok til å flytte når efterforskningen var ferdig. Ingen av dem vilde vel bli boende i dette huset lenger, det var jeg sikker på. Jeg hadde forresten ikke lyst til å bli boende selv heller, men jeg hadde seks måneders opsigelse, og hvordan jeg skulde ordne mig, og hvordan jeg skulde få betalt leien, det skjønte jeg ikke. Jeg viste bare en eneste ting og det var at jeg måtte bort herfra og aldri mer komme tilbake til 462 Gardner street.

— Jeg sa all ting som det var til detektiv Larrabee, fortsatte Lucy, og jeg forstod at han satte pris på min åpenhjertighet. Han spurte mig ut om alle meneskene her i huset, og jeg sa hvad jeg mente om hver enkelt. Han spurte mig hvem jeg trodde det var som hadde drept mr. Darien, og da svarte jeg at det eneste menneske som efter min mening kunde tenkes å ha myrdet ham, det måtte være mrs. Starmont....

Grace fnyste. Av en eller annen grunn nærer hun en sterk hengivenhet for Starmont.

— Jeg beskyldte henne selvfølgelig ikke direkte for å ha gjort det,

Det gjorde jeg ikke, Alice, men jeg kan ikke tenke mig at noen av de andre vilde være i stand til å gjøre det. Kan du for eksempel tenke dig miss Cambridge snike sig inn på en manns værelse midt på natten, og til og med med kniv i hånden? Eller kan du tenke dig at hun vilde stjele noen ting? Og mr. Whithers eller Janet Bell, eller mr. Talbot, eller mr. Hemmingway, kunde du tenke noe slikt om noen av dem? Ja, så har vi altså dig, Alice —.

Ja mig. Jeg måtte smile ved tanken.

— Så du forstår at den eneste jeg overhodet kunde nevne, det var mrs. Starmont. Og han tvang mig simpelthen til å nevne en eller annen. Vi vet ingen ting om mrs. Starmont, Alice. Ingen ting. Og igår fikk jeg dette brevet fra mrs. Chapman, hvor hun sier at hun ikke har mer kjennskap til mrs. Starmont enn til mannen i månen. Hun kjenner absolutt ingen som passer til den beskrivelsen jeg sendte av henne. Jeg var glad fordi jeg beskrev henne så nøie i brevet. Jeg følte mig overbevist om at det var nødvendig.

Jeg så tilfeldigvis bort på Grace, og jeg trakk øieblikkelig øinene til mig igjen. Hun hadde ikke lagt merke til at jeg så på henne, og jeg vilde ikke at hun skulde legge merke til det heller. Så lenge jeg hadde kjent Grace, hadde jeg aldri sett et så hatefullt blick i øinene hennes. Hun stirret rasende på Lucy.

Et øieblikk ønsket jeg at jeg ikke hadde fortalt Grace at jeg hadde tenkt å ta alle knivene med mig op om kvelden. Jeg ønsket at jeg ikke hadde nevnt knivene i det hele tatt. Men så blev jeg roligere. Hvis jeg ikke skulde kunne stole på Grace, hvem i all verden skulde jeg da kunne stole på? Jeg så på henne en gang til. Hun stod fremdeles og så på Lucy, men det hatefulle uttrykket i øinene var forsvunnet. Jeg trodde at jeg hadde sett feil, men så fikk jeg øie på hendene hennes. Hun stod og tørket en tallerken og hendene skalv så det var et under at hun ikke slapp tallerkenen i gulvet.

Jeg bestemte mig for å holde øie med hvad hun foretok sig i tiden fremover, til tross for at jeg nok fremdeles stolte på henne.

— Jeg fortalte detektiv Larrabee om brevet fra mrs. Chapman, han takket mig og bad om å få se det, sa Lucy. Jeg gikk op og hentet det. Han leste det omhyggelig og bad om han kunde få beholde det foreløpig. Så nu er det han som har det.

Lucy visste ikke at jeg også var blitt nødt til å snakke om brevet, og jeg sa ikke noe om det. Jeg vilde ikke ødelegge hennes triumf.

— Jeg fortalte også hvad jeg hadde sagt til dig igårftes om mr. Darien, fortsatte hun, at enten han eller jeg måtte flytte....

— Gjorde du det? avbrøt jeg henne.

Det betydde at Larrabee hadde grepet mig i å stikke enda mere under stolen. Det var galt nok det med Janet Bell, men dette var verre. Nu var det ikke godt å vite hvad han vilde tro om mig. Sannsynligvis vilde han tro at jeg hadde myrdet mr. Darien for å slippe å si ham op.

— Ja, jeg fortalte ham det. Jeg hadde bestemt mig for å være helt ærlig, og da han spurte mig hvad jeg syntes om mr. Darien, sa jeg det som det var, og da kunde jeg ikke undgå samtidig å fortelle om vår lille samtale igår aftes.

Jeg var glad fordi jeg ikke hadde snakket til Lucy om de 720 dollar som jeg hadde måtte betale tilbake til mr. Darien hvis han ikke var blitt myrdet i natt.... Hun hadde sikkert følt det som sin plikt å fortelle Larrabee det også. Jeg var forarget på henne fordi hun hadde sagt så meget. Det hadde absolutt ikke vært nødvendig.

Plutselig slo det ned i mig at regnskapsboken min lå i den øverste skuffen i skrivebordet inne på kontoret. Skuffen var ikke låst, så hvis Larrabee tittet ned i den vilde han straks få øie på regnskapsboken, og hvis han leste den, vilde han bli klar over at mr. Darien hadde betalt mig et års forskudd den 1. januar. Jeg følte mig elendig ved tanken. Burke

kom inn i kjøkkenet i det samme og sa at mr. Larrabee gjerne vilde snakke med mig et øieblikk.

Nu kom det. Han hadde vel funnet regnskapsboken. Jeg satte kake-deigen som jeg hadde rørt i, til side, og vasket hendene mine. Hele tiden stod jeg og tenkte på hvad jeg skulde si til Larrabee.

— Gad vite hvad det er han vil! sa Lucy nysgjerrig. Du skjønner, han stilte mig et merkelig spørsmål da jeg var der inne. Jeg måtte le. Ikke bli sint, Alice, men han spurte mig om jeg hadde tillit til dig. Syntes du det var rart at jeg lo?

Jeg svarte ikke, men fulgte konstabelen ut av kjøkkenet.

Larrabee reiste sig op og kom imot mig at jeg kom inn.

— Det er leit å bry Dem, mrs. Penny, men vet De hvem som er mr. Dariens arving?

Han hadde spurt om det samme engang før, og jeg kunde ikke huske hvad jeg hadde svart.

— Nei, jeg har ingen anelse om det, svarte jeg endelig.

— Er De helt sikker på det, mrs. Penny?

Selvfølgelig var jeg sikker. Han hadde kanskje ikke funnet regnskapsboken allikevel.

— Hvorfor fortalte De mig ikke hvad mrs. Upham hadde sagt til Dem om mr. Darien igår aftes?

— Jeg trodde ikke at det hadde noen betydning.

— Ingen betydning! Det er meget viktig, skal jeg si Dem! Og hvorfor fortalte De mig ikke at De

hadde besluttet Dem til å be mr. Darien om å flytte?

— Jeg.... Han gav mig ikke anledning til å fortsette.

— Og hvorfor har De ikke fortalt mig at Andrew Darien betalte Dem et års forskudd på leien den 1. januar i år? Han skjøv til side noen papirer som lå på bordet, og der så jeg den lille, store regnskapsboken min. Kniven lå der også fremdeles. Jeg kunde ikke svare noe. Jeg kunde ikke. Det var umulig å finne noe som kunde forklare min optreden.

XV.

— Og det er enda en ting, mrs. Penny, fortsatte Larrabee. De sier at De ikke vet hvem mr. Darien har innsatt som arving. Men det vet jeg, jeg har snakket med skatførerens hans, og hvis det ikke finnes et testamente av nyere dato enn 1. januar i år, så arver De 200,000 dollar av mr. Dariens formue.

Jeg måtte støtte mig mot dørra. Jeg kunde ikke få frem et ord.

— Det later til å forbause Dem, mrs. Penny, sa Larrabee koldt.

— Det.... gjør.... det. Jeg.. hadde ingen anelse om at mr. Darien hadde testamentert mig noe. Jeg visste ikke.... Det kommer fullstendig overraskende på mig.

— Takk, det var ikke noe mer.

Da jeg gikk ut av kontoret var jeg sikker på at detektiv Larrabee trodde at jeg hadde drept mr. Darien.

(Fortsettes)